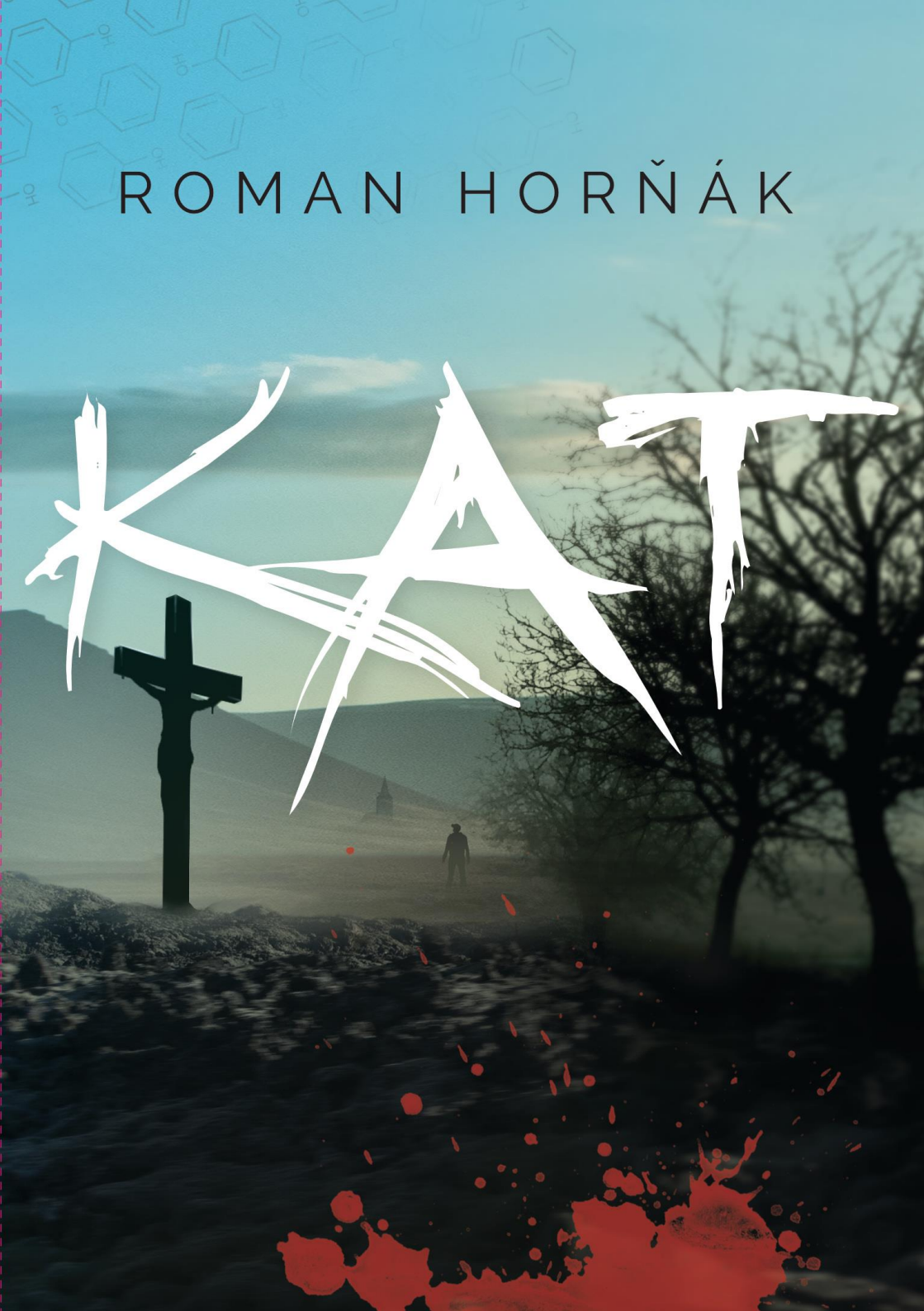

ROMAN HORŇÁK

KAT

ROMAN HORŇÁK

KAT

2016

Autorské práva

Autor: © [Roman Horňák](#);

Korektúra: Petra Lukáčová Sokolová;

Obálka: © [Katarína Böhmová](#);

Vydavateľstvo: © [Elist](#);

Rok vydania: 2016

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-972330-2-0

POĎAKOVANIE

Obrovské ĎAKUJEM patrí všetkým, ktorí so mnou spolupracovali...

Rodine ďakujem za trpezlivosť...

Ďakujem svojmu vydavateľovi Petrovi Hoferekovi.

Ďakujem vydavateľstvu: Elist s.r.o.

Ďakujem vám, svojim čitateľom... ste mi oporou...

VENUJEM

Peťovi Hoferekovi a jeho priateľke Elisabeth Mühlberger.

Neobávaj sa nevedomosti, ale falošného poznania. Lepšie je nevedieť nič, ako pokladať za pravdu to, čo pravdou nie je.

Lev Nikolajevič Tolstoj

PROLÓG

„Sráč,“ skrz na skrz som ho prešpikoval pohľadom. Lepšie by to zvládol iba röntgen.

„Vystríham vás,“ pohrozil mi advokát, „krotte sa!“

Vytiahol som ruky z vreciek a oprel sa päšťami o dosku stola. Dýchal som mu na temeno hlavy.

„Spýtam sa ťa znovu,“ vyštekol som ako pes.

„Nezvyšujte hlas!“

„Vy mlčte!“ zagánil som na neho.

„Prosím?“ opýtal sa obhajca urazene.

Zahryzol som si do spodnej pery, čím som mu dal najavo, že ma to jeho večné prerušovanie už dočista prestalo baviť.

„Jednu vec si ujasnime,“ pohrdavo zdvihol obočie, „ak sa budete s niekým v tejto miestnosti baviť, tak so mnou! Jedine so mnou! Môj klient,“ položil mu ruku na plece, „vám už neodpovie na nič.“

Tváriac sa, že som ho prepočul, pokračoval som vo výsluchu.

„Tak ako? Hm? Ešte vždy budeš tvrdiť, že s tou vraždou nemáš nič spoločné?“ chvíľu som sa na neho díval.

Mlčal. Zhlboka si vydýchol. Tváril sa, že ho nudím. Dokonca si hlasno zívól.

„Kurva, odpovedz!“ zreval som a silno treskol po stole.

„Tak toto už presahuje všetky medze,“ okríkol ma advokát a razantne vystrelil zo stoličky, „nemáte právo...“

„... nemám právo?“ skočil som mu do reči.
„Výsluch práve skončil!“ vyštekol.
„Ale čo nepoviete...“ skočil som mu do úsmevu.
„Vy...“ hľadal vhodný výraz. Líca mu horeli od zlosti.
„Na čej strane vlastne stojíte?“
„Na strane zákona!“ ohradil sa.
„Na strane vraha!“ zreval som.
„Váš subjektívny názor nikoho nezaujíma!“
„Pravda bolí!“
„Toto nebudem počúvať,“ kývol rukou.
„Môžete odísť,“ rukou som ukázal na dvere.
„Toto tak nenechám...“
„Héééj... no tááák,“ zakročil Kuba. Doteraz stál v rohu miestnosti.
„Hlavne sa všetci upokojme!“
Stretli sa nám pohľady.
„Roman!“ varovne zdvihol prst, „daj si pohov!“
Zdvihol som ruky a mierne prikývol.
„Dobre!“ pochválil ma.
Obhajca si napravil kravatu a znova si sadol.
„Prepáčte,“ ospravedlnil sa major.
Prikývol.
„V poriadku,“ zamrmlal popod nos.
„Pozri sa na to znova!“ prikázal som mu pozrieť sa na fotografie. Boli rozložené na stole.
„Jasne sme sa dohodli, že nebude odpovedať,“ napomenul ma znova.
„Na nič sa ho nespytujem,“ vyštekol som, „a slepý snáď nie je. Chcem, aby sa iba pozrel. To môže, či?“

Muž bez záujmu o čokoľvek, sklopil zrak, a chvíľu sa na ne díval. Komukoľvek normálnemu by pohľad na znetvorené ľudské telo prinajmenšom spôsobil šok. Dal by najavo zhnusenie, či už slovom, alebo mimikou. Minimálne by odvrátil zrak, pokrčil nos, zošpúlil ústa, či zmraštil čelo.

No ja som mal dojem, že tomuto jedincovi vzplanuli v očiach iskry. Dokonca mierne zatlačil pery, čo býva známkou hrdosti. Pozrel na majora a ironicky sa pousmial.

„Zdá sa vám to zábavné?“ spýtal sa ho Kuba.

„Neodpovedajte! Prepáčte, nie sú dôkazy... stále tá istá pesnička dookola. Už ste ako obohrané platne,“ poznamenal advokát, „obaja!“

„No jasné,“ vzdychol si major, „dôkazy, hm... Nuž teda dobre. Chcete dôkaz?“

„Iste! Bez neho máte veľké nepodstatné nič!“ zaškeril sa a opäť pohladil svojho klienta po pleci. Akoby ho uistoval, že to v pohode ustojí.

„Takže dôkaz...“ zašomral šéf.

Otvoril fascikel, doteraz ho držal v ruke. Vybral z neho list papiera a ďalšie fotografie. Položil ich pred neho na stôl.

„Čo je to?“ spýtal sa, pričom už správu čítal očami. „Čo to zasa skúšate?“

„Vôbec nič,“ ozval som sa, „chceli ste priamy dôkaz, nie? Máte ho! Toto zlomí vášmu klientovi krk!“

Advokát prehlto naprázdno.

Zazrel som na podozrivého a pošepkal, „dostanem ťa!“

Poslal mi vzdušný bozk.

Aj keď vo mne vrelo, nenechal som sa vyvieť z miery. Nervy sa mi napli ako struny. Div, že nepraskli. Ruku som zaťal v päšť.

Všimol si to.

Ten nával zlosti, ktorý sa vo mne nahromadil, by vystačil na jednu presne riadenú strelu medzi oči, následkom ktorej by stratil vedomie, či prinajmenej pojem o priestore a čase. Emócie som však udržal na uzde. Nerád to priznávam, no s veľkou dávkou sebaovládania.

1.

Pred šiestimi týždňami...

„Zuzííí, Zuzkááá...“ mladík si mohol hrdlo zodrať, nič mu to nebolo platné.

„Nechaj ju tak, Tibor,“ dohováral mu kámoš, „len nech sa vyblázni!“

„Nemá predsa pätnásť,“ krútil hlavou, „ešte zakopne a bude po paráde,“ riekol.

„Vidíš?“ pripojila sa k debate Mima, Tomiho snúbenica, „mal by si si vziať príklad,“ pričom zagánila na košík s hubami. Po skoro dvojkilometrovom pochode sa jej už zdal príťažký.

Tibor, bol pre zmenu košíkmi ovešaný ako vianočný stromček.

Tento rok bolo húb požehnané. Zvlášť podpňoviek. Pokojne by sa dali kosiť, toľko ich narástlo.

Jeseň bola tak akurát, dokonca o čosi viac bohatšia na vlahu než minulý, alebo predminulý rok.

Tibor Gaži bol mladoženáč. So Zuzkou sa brali pred mesiacom. Tomáš Lichvár, jeho kamarát už od detstva, im to spolu s Mirkou aj dosvedčili. Tiež plánovali svadbu. Niekedy na jar budúceho roku.

Zuzka šantila, užívala si výlet. Občas držala krok so skupinkou, inokedy kamsi odbehla. Skrátka, bola zdravo strelená, mladá baba plná entuziazmu.

Bola sobota, devätnásteho septembra.

Deň, kedy podstatná časť obyvateľov betónových džunglí rada opúšťala mesto a trávila ho v prírode. Podobne na tom bola aj táto štvorica. Už o pol piatej ráno vyrazili z mestskej časti Nad jazerom, jedného spomedzi košických sídlisk, aby si po náročnom týždni spríjemnili víkend. Keďže koniec leta nebol na vlahu vôbec skúpy, pribalili si aj košíky. Pre istotu aj zopár tašiek.

Zvlášť Tibor mal skúsenosti spreď troch rokov, keď cestou na Izru zbieral huby rovno do kufra auta.

Kdesi v diaľke zo dvakrát zahrnelo, občas sa pomedzi stromy prehnal chladný vietor, k slovu sa prihlásila polooblačnosť. V konečnom dôsledku, výlet sa im vydaril. Už napoludnie sa vracali späť.

Tibor, spolu s Tomášom a Mimou, kráčali lesnou cestou, ktorú bežne využívali ťažké lesné mechanizmy. Zvlášť pri ťažbe dreva.

Naopak, Zuzka, ako neposedné káča s vrtuľou v zadku, behala hore-dole po lese. Tibor jej to nezazlieval. Miloval ju. Bol do nej zaľúbený až po uši, preto mu neprekážalo, že celý náklad zostal v jeho rukách a na jeho pleciach.

„Zuzííí,“ zavolať opäť, keď sa im už azda po stýkrát znova stratila z dohľadu.

Po chvíli, niekoľko metrov pred nimi čosi zašramotilo a z kríkov sa vytrmácala stratená Zuzana. Usmievala sa od ucha k uchu a v náručí držala rodinku nádherných dubákov. Vyzerali ako z rozprávky o mackovi Uškovi. Dva obrovitánske a asi šesť menších.

„Namiesto toho, aby si mi pomohla, ešte mi pridávaš?“ pousmial sa Tibor na polovicu úst.

Zuzka ho pobozkala, huby vtlačila do jedného z košíkov a odvrkla: „Aspoň ti narastú svaly, ty môj Rambo!“

„Mám svaly,“ uistil ju.

„No budeš mať ešte väčšie,“ zaštebotala a opäť pridala do kroku. O chvíľu znova kdesi zmizla.

Skupinke hubárov sa čo nevidieť ukázal dlho očakávaný horizont, jasný ako biela stuha, tiahnuca sa pomedzi stromy.

„Konečne!“ zahundral Tomáš, „už som si prestával cítiť nohy.“

„Ale no, ty môj unavený pyštek,“ poľutovala ho snúbenka Mirka, „a to nenesieš ani z polovice to, čo Tibi!“

„Viete, na čo sa teším?“ spýtal sa Tibor.

Tomáš si priložil dlaň k bruchu a jemne ňou zakrúžil.

„Presne tááák,“ usmial sa.

„Vy chlapi nemyslíte na nič iné...“ pokrútila Mirka hlavou.

„Máš vodičák, pravda?“ pozrel na ňu Tibor.

Mirka zazrela na Tomáša a iba si povzdychla: „No, dobre... vidím, že ste sa už beztak dohodli.“

Chlapi sa usmiali, pretože ako obvykle po takomto výlete, aj teraz, na nich čakala zastávka na blízkom salaši. A to znamenalo: voňavú opekanú klobásku, alebo radšej dve a prinajmenej liter piva. Na hlavu, prirodzene.

Skvelú náladu zrazu preťal prenikavý krik...

Krik taký strašný, ako z najdesivejšieho hororu. Nebolo pochyb, že patril Zuzke, Tiborovej manželke.

Mirka zbledla, krvi by sa jej nedorezal. Zmohla sa iba na: „Pre Boha živého...“ prehltna.

Pohľady všetkých smerovali k jedinému miestu. Zuzkin krik neustával. Práve naopak. Bol čoraz intenzívnejší.

Tibor bez zaváhania zhodil celý náklad na zem a dal sa do behu.

Tomáš chytil Mirku za ruku a rovnako sa rozbehli za Tiborom.

„Čo... čo sa jej stalo?“ Mirka začala plakať.

„Mima, netušíím,“ Tomáš lapal po dychu a zároveň ťahal Mirku ako len vládal.

Tibor utekal ako iba mohol. Mal pred nimi náskok. Utekal v ústrety silnejúcemu sa Zuzkinmu revu.

Ten krik bol desný. Akoby ju mučili zaživa, či nebodaj jej rezali píľou končatinu.

Tiborovi hučalo v hlave. To pole, rozprestierajúce sa za lesným porastom, akoby sa vzdaľovalo a nie približovalo. Hlavou mu krúžili všelijaké myšlienky. Nebodaj stúpila do ostnatého klepca, nastraženej pasce pytliakom, alebo do hniezda divých osí? Tohto roku ich bolo požehnané. Prekrista, iba to nie..., preblesklo mu myslou. Bol si vedomý toho, že Zuzka bola na akékoľvek bodnutie hmyzom alergická. Keď ju bodla včela, zdrevenel jej jazyk a ruka opuchla na nepoznanie. Bodnutie sršňom takmer neprežila. Invázii divých osí by stopercentne podľahla.

Nevedel čo ho čaká, aký pohľad...

Snažil sa nepremýšľať. Iba bežal. Aj sa párkrát potkol, aj zopárkrát spadol. Po minulotýždňových prehánkach bol terén vlhký a šmykľavý. Zuzkin srdcervúci krik neustával.

Konečne...

Konečne ju zbadal.

Kľačala v poli, ani nie dvadsať metrov od okraja lesa. Rukami si držala hlavu. Mala ju sklonenú.

Tibor k nej priskočil a rovnako ako ona, aj on sa hodil na kolená, priamo pred ňu.

„Zuzka... Zuzka... čo je? Zuzka čo je ti? Si v poriadku? Zuzka, už som tu, už je dobre,“ pohľadom skúmal celé jej telo, či nie je zranená. „Zuzka, už je dobre, som tu... pri tebe,“ dlaňami sa jej snažil zdvihnúť hlavu. Pritlačil sa k nej a silno ju objal. „Zuzka už som pri tebe, už je dobre, počuješ? Už je dobre,“ neprestával opakovať dookola.

„Tá... tááám, tááám...“ snažila sa mu čosi povedať.

„Zuzka, čo je? Zuzka,“ pritúlil sa k nej ešte o čosi pevnejšie.

„Tááám...“ zopakovala.

Zadíval sa jej do očí.

Zuzka mu však do tých jeho nehľadela. Dívala sa mu ponad ľavé rameno a neustále opakovala: Tááám.... tááám!“ keď napokon dvihla trasúcu sa ruku a kamsi ukázala prstom, obzrel sa aj Tibor.

„Doriti,“ odsekol a prudko sebou trhol.

Obaja, kľačiac v objatí a v hline, sa s hnusom dívali na čosi, na pohľad čoho sa pripraviť nedalo.

Zuzana sa triasla, akoby ňou lomcovala zimnica, alebo horšie... Akoby zbadala poltergeista, zlú a desivú nadprirodzenú bytosť.

Tibor iba prehítal a silno zatímal pery. Zbledol ako vápno.

Vtom sa na okraji lesa objavili aj Tomáš s Mirkou. Akurát dobehli. Celí zadýchaní si sprvu všimli iba Tibora so Zuzkou. Videli ich kľačať v hline. Kamsi hľadeli.

Tiež sa zadívali rovnakým smerom. Mirke vypadol z ruky košík.

„Je-ži-ši,“ vykoktala. Hneď nato ju naplo, a než sa nazdala, žalúdok sa jej obrátil naruby, chvíľu tancoval, až napokon zaradil spiatočku. Desiata, ktorou pred hodinou zaháňala hlad, skončila v tráve a opadanom lístí. Po opätovnom kŕči sa vzdala aj raňajok. Tomáš iba stál ako solný stĺp, neschopný jediného pohybu. Len-len, že udržal zvierač, inak by sa od hanby prepadol. Sánka mu však padla. Tú udržať nedokázal.

2.

„Kde je?“ prebodla ma Julka pohľadom.

„Akože, kde?“ nerozumel som otázke, „predsa vo vnútri. V tej debni! Kde inde by bol?“ vysvetlil som.

„Oco, nie som hlúpa!“

„Zlatko, to som predsa nepovedal.“

„Ale myslíš si to!“

„V žiadnom prípade!“ uistoval som ju.

„Tak mi ho ukáž!“ nástojila.

„Nemám kľúč a tá debna je zamknutá. Je tam zámka, aha...“

„Kde?“

„Čo kde?“

„Povedal si, že na debni je zámka. Kde je?“ neprestávala zabídať.

„Z druhej strany,“ vysvetlil som jej.

„Taká hlúposť,“ pokývala hlavou a vstala od stola, „neverím ti!“

„A čo trebárs, iný príbeh... Hm?“ navrhol som.

„Už sa mi nechce,“ mykla ramenom a odišla z izby. Nezabudla pritom tresknúť dverami. Z druhej strany, prirodzene.

Vzdychol som si a zadíval sa na bedničku, ktorú som Julke nakreslil na papier. Nato som otočil hlavou do strany a uprel pohľad na Malého princa, sympatickú knižku od Exupéryho.

„U teba to fungovalo, tak prečo nie u mňa?“ zahundral som hlasno.

Barančeka som nedokázal nakresliť, rovnako ako pilot havarovaného lietadla v púšti. Preto si vymyslel debnu a vysvetlil, že zvieratko, ktoré malý princ hľadal, bolo vo vnútri. Napočudovanie, chlapcovi táto odpoveď stačila. Aj sa potešil.

Naopak, moja dcéra, na svoj vek až priveľmi múdra a aj trochu viac papuľnatá, sa na mňa dívala, ako na nejakého retarda.

Tak nič, preblesklo mi myslou. Papier s nakreslenou debničkou som pokrčil a zahodil do smetného koša. V nádeji, že nájdem iný, viac uveriteľný príbeh, načiahol som ruku a znova siahol po knihe. V rýchlosti som ju prelistoval a čítal očami. Aj to stačilo, aby som sa dozvedel, že hlavná postava bývala na akejsi čudnej planéte s ešte čudnejším názvom B612 a že tam boli štyri sopky. Tri malé a jedna vyhasnutá. Dokonca aj to, že ich bolo treba dennodenne čistiť. A ten spomínaný baranček? Nuž, bol potrebný iba na to, aby požíрал klíčky nejakých baobabov, či čo.

No fasa, pomyslel som si, to jej ani nečítam. Ešte povie Gitke, že mi už dočista hrabe.

Knihu som však neodložil. Zaujala ma. Prečítal som niečo vyše dvadsaťpäť strán, keď mi v tom zazvonil mobil. Na dotykovom displeji som potiahol zeleným kolieskom a telefón si priložil k uchu.

„Áno... Kde? Kedy?“ chvíľu som počúval a vankúšikmi prstov vyklopkával po obale knihy, „dobre! Nie, nie, to je v poriadku... ale, iste... spoľahni sa! Nie! Pôjdem ja... áno! Určite! Čakaj! Čau,“ hovor som ukončil a zhlboka si vydýchol.

„Prepáč, kamoš,“ adresoval som malému knižnému hrdinovi, „inak... si dobrý! Vážne!“

Vstal som, podarené Exupéryho dielko odložil na miesto v polici a strihnúc si to krížom cez chodbu, zamieril do šatníka. Pochopil som, prečo asi Julke nevoňala. Tá kniha bola skôr rozprávkou pre dospelých a aj to je otázne, či ju možno rozprávkou nazvať. Skôr by som ju zaradil medzi náučnú literatúru. Priznám sa, nič podobné som predtým nečítal.

„Pani Gitka! Gitkááá...” zvolal som.

Nikto sa neozýval. Bodaj by aj. Dvere do kuchyne boli zatvorené.

„Pani Git...,” zostal som stáť na prahu dverí ako obarený hned, iba čo som ich otvoril.

Gitka, najmilšia dôchodkyňa na svete, mala na očiach okuliare a čítala Julke rozprávkovú knihu od Márie Ďuríčkovej, Jahniatko v batohu.

„Áno?” zdvihla hlavu.

„Volali mi z práce,” prstom som ukázal za seba.

„V poriadku, kľudne bežte! O Julinku sa postarám,” odvrkla a akoby sa nechumelilo, pokračovala v čítaní.

„Ďaku...” nedokončil som, aj tak ma už odstrihli. Obidve. „Julka pá,” aspoň som jej zakýval.

Hodila po mne očkom a mierne mykla bradou. Iba tak, ledabolo. Aby sa nepovedalo.

Cestou k autu som premýšľal nad dvoma vecami. Čím ju asi tak zaujala Gitka a ja som to nedokázal? A čo za podstatný rozdiel mohol byť medzi barančekom v debničke a jahniatkom v batohu?! Hm, fakt mi šibe... Ešteže mi nikto nevidí do hlavy. Celému oddeleniu by som bol na smiech.

3.

Kdesi nad obcou Zlatá Idka...

„Tak kam?“ otáčal som sa na rózcestí do strán.

„Skús bližšie k lesu,“ poradila Viki.

„Teda, k lesu vravíš...“ vykruútil som volant doľava a šliapol na plyn. Spod pneumatík vystrelilo niekoľko drobulinkých kamienkov do krovia naproti.

„Aha, tam!“ ukázala prstom, ani nie po troch minútach jazdy.

O ďalšie dve minúty sme dorazili k okraju hustého lesného porastu. Boli tam zaparkované dve policajné autá, služobný Superb, expertízna dodávka aj druhá, patriaca funebrákom. Inak ani živej duše. Vypol som motor.

„Kde sú všetci?“ spýtala sa.

Mykol som ramenom. „A viem ja? Ty, Viki, smiem sa ťa na niečo opýtať?“

„Iste!“

„Ale slúb mi, že...“ prstami som si na ústach zatiahol imaginárny zips.

„Spoľahni sa!“

Mierne som si odkašľal.

„Nevieš aký je rozdiel medzi barančekom v debničke a jahniatkom v batohu?“ hodil som na ňu psie oči.

Skoro jej zabehlo a nejako čudne sa na mňa pozrela.

„Si v poriadku?“ spýtala sa.